

อานิสงส์ปฏิบัติสตีปฏิฐาน ๔

พิณทิพย์ ข้าของ

R7013

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้จักกับ**อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์** จึงได้รับการแนะนำให้ไปนั่งวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยมี **พระราชสุทธิญาณมงคล** เป็นเจ้าอาวาส และมี **แม่ชีซุ่ยอ๋** เป็นผู้ฝึกสอนกรรมฐาน ข้าพเจ้าเกิดความเลื่อมใสขึ้นมาทันที ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ไปสัมผัส จึงได้มาชวนเพื่อน ๆ ร่วมงาน ก็ได้รับการสนใจเป็นจำนวนมาก จึงได้จัดทำเป็น **“โครงการฝึกอบรมพัฒนาจิต”** ขึ้น โดยขออนุมัติผู้บังคับบัญชา หลังจากนั้นจึงได้ทำหนังสือถึงท่านพระราชสุทธิญาณมงคล เพื่อมาขอฝึกพัฒนาจิตเป็นหมู่คณะ

ในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๖ เวลา ๒๒.๓๐ น. รถออกจากขอนแก่นมุ่งหน้าไปวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยมีผู้ร่วมเดินทางประมาณ ๒๓ คน กว่าที่จะถึงวัดอัมพวันก็เป็นเวลา ๐๕.๐๐ น. ของวันใหม่ เมื่อจอดรถก็พบ **หลวงพ่อรินทร์** มาให้การต้อนรับ ซึ่งหลวงพี่บอกว่ามารอรับตั้งแต่ตี ๔ แล้ว พวกเราทุกคนต่างก็เกรงใจท่านมาก ท่านให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ให้คำแนะนำหาที่พัก ให้รับประทานอาหารเช้า พาไปลงทะเลเบียนเข้าพักและให้รอพบหลวงพ่อก่อนที่ศาลา ทราบข่าวว่าหลวงพ่อก่อนอาหาร แต่เมื่อท่านทราบว่าชาวขอนแก่นมา ท่านก็อุตส่าห์ลงมาพบ

คำแรกที่ท่านถามคือ ทานข้าวกันแล้วหรือยัง พวกเรารู้สึกอบอุ่นมาก ท่านให้การต้อนรับดีมาก จนพวกเรา รู้สึกว่าไม่เคยได้รับการต้อนรับที่ดีและอบอุ่นอย่างนี้มาก่อนเลย หลังจากพบหลวงพ่อก่อนแล้วพวกเราก็ไปเตรียมตัวเข้ารับกรรมฐาน ซึ่งบางคนก็ขอรับกรรมฐาน ๓ วัน บางคนก็ ๗ วัน และมี **ป้าเต็ง ศรีสุทธิพันธ์** ซึ่งป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์ เดินไม่ค่อยได้เข้ารับกรรมฐานด้วย

เป็นสิ่งที่**อัศจรรย์มาก** เมื่อเข้ารับการอบรมกรรมฐานได้ ๕ วัน อาการที่เดินไม่ค่อยได้ของป้าเต็ง ก็เริ่มเดินได้ เอี้ยวคอได้ ม่านตาเปิดขึ้น ตัวเบาขึ้น และ เมื่อได้นั่งต่อจนครบ ๗ วันแล้ว ป้าเต็งกลับมีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ เดินคนเดียวได้ ซึ่งก่อนไปจะต้องมี **ป้าอุดม ศรีแย้ม** เป็นผู้คอยพยุงเดินตลอดเวลา นี่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นมากกับตัวเอง ซึ่งเป็นอะไรที่เหลือเชื่อจริง ๆ เมื่อครบกำหนด ๗ วัน พวกเราก็ลากลับด้วยอาการที่อัมเิบ และพูดกันว่า จะต้องกลับมาอีกให้ได้

มีเรื่องที่ข้าพเจ้าลืมไม่ได้ก็คือ ขณะที่เข้านั่งกรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน ได้เป็นวันที่ ๔ สามิของข้าพเจ้าพร้อมลูกชายได้ตามมาที่วัดโดยมีคนใช้อยู่เฝ้าบ้านคนเดียว เพื่อจะขอเข้ารับกรรมฐานด้วยเป็นเวลา ๓ วัน ทุกคนแปลกใจมาก ปกติสามิของข้าพเจ้าจะไม่ค่อยมีเวลากับเรื่องนี้เท่าไร เนื่องจากงานอื่นมากอยู่แล้ว นี่ก็อาจเป็นอาณิสงส์ที่ข้าพเจ้าได้มานั่งภาวนาที่วัดอัมพวันนี่ ก็เป็นได้ เมื่อกลับมาถึงบ้านที่ขอนแก่น ข้าพเจ้าก็ตกใจที่ได้พบคุณแม่อยู่ที่บ้าน ข้าพเจ้าได้ถามคุณแม่ว่ามาได้อย่างไร (คุณแม่อยู่ต่างจังหวัด) ก็ได้รับคำตอบว่า นึกสังหรณ์ใจขึ้นมาเลยโทรศัพท์มาที่ขอนแก่น เด็กเฝ้าบ้านว่าไปวัดอัมพวันกันหมด ด้วยความหวังใจจึงได้นั่งรถเมล์มาขอนแก่นเพื่อเฝ้าบ้านให้

ต่อมาในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๓๖ ญาติข้าพเจ้าได้เสียชีวิตที่จังหวัดมหาสารคาม ข้าพเจ้าได้ไปร่วมงานศพญาติและกลับขอนแก่นเวลา ๑๗.๓๐ น. ระหว่างเดินทางกลับถึงท่าพระอีกประมาณ ๑๒ กม. จะถึงขอนแก่น ข้าพเจ้าเป็นคนขับรถ มีสามิและหลาน ๑ คน นั่งมาด้วย ข้าพเจ้าขับรถด้วยความเร็วประมาณ ๘๐ ไมล์/ชม. สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ด้านหน้ามีรถเก๋งสองคันแซงขวาขึ้นมาด้วยความเร็วอย่างกระชั้นชิด ข้าพเจ้าพยายามเปิดไฟสัญญาณเตือนว่า มีรถสวนมาข้างหน้า แต่รถเก๋งสองคันนั้นไม่สามารถกลับเข้าเลนเดิมได้เนื่องจากรถที่วิ่งมานั้นไม่หลบให้ ข้าพเจ้าตกใจจึงหักหลบลงข้างถนน พอดีมีรถจักรยานยนต์ซ้อนสองวิ่งอยู่ข้างถนน ๒ คัน ข้าพเจ้ายังมีสติอยู่ รถวิ่งตามหลังรถข้าพเจ้ามาก็มีหลายคัน ข้าพเจ้าเบรครถก็ไม่อยู่เนื่องจากรถวิ่งมาด้วยความเร็ว คิดว่ายังไงก็ชนรถจักรยานยนต์สองคันนั้นแน่ ๆ ข้าพเจ้าตกใจอย่างสุดขีดพร้อมกันนั้นก็นึกถึงหลวงพ่อดอว์อัมพวัน จึงได้ร้องให้ **หลวงพ่อช่วยลูกด้วย!**

ขาดคำพูด เหมือนกับมือภินิหารรถยนต์ของข้าพเจ้า เบรคได้อย่างกะทันหัน ห่างจากรถจักรยานยนต์ไม่เกิน ๑ นิ้ว ข้าพเจ้าตกใจมือสั่น สามิข้าพเจ้าก็ตกใจแต่ไม่พูดอะไร

ต่อจากนั้นก็กลับบ้านด้วยความปลอดภัย ลืมบอกว่าข้าพเจ้าได้ยันต์หลวงพ่อดอว์อัมพวันมาติดที่รถหนึ่งรูป ขณะที่ข้าพเจ้าเล่านี้ก็รู้สึกใจสั่นเต้นแรง มือไม้อ่อน เหมือนกับอยู่ในเหตุการณ์นั้นอีก นี่ก็เป็นอาณิสงส์ที่ข้าพเจ้าและครอบครัวได้ไปนั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน บุญกุศลหลวงพ่อดอว์อัมพวันได้คุ้มครอง จึงทำให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุครั้งนี้ได้ ถ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะต้องไปขอรับกรรมฐานที่วัดอัมพวันนี้อีก

การที่จะนำข้าราชการไปปฏิบัติกรรมฐาน สติปัฏฐาน ๔ หรือจะออกนอกห้องที่ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย ก่อนจะทำเรื่องนี้ อยู่ ๆ ข้าพเจ้าติดตาม อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ไปวัดอัมพวันครั้งแรกประเภทไปเข้าเฝ้ากลับ รู้สึกประทับใจในเมตตาบารมีหลวงพ่อดอว์อัมพวันเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณ

มงคล หลวงพ่อเจ้าคุณฯ ดีกับทุก ๆ ชีวิตเหมือนลูกหลาน ห่วงใยทุกข์สุขทุก ๆ ชีวิต อยู่ใกล้ท่านแล้ว อบอุ่นจิตใจปลอดภัยปลอดภัยไม่ถูก มานั่งทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีความคิดนี้แว็บ ผุดขึ้นด้วยสติ บอกตนเองว่า เราจะต้องนำพา ชักชวน เพื่อนร่วมวานไปอยู่ปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี กันเป็นคณะใหญ่ ทำเป็นหนังสือขออนุมัติเดินทางไปอยู่กันเลยก็โทรศัพท์มาปรึกษากับอาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์ ว่าจะเรียกชื่อโครงการนี้อย่างไร เสนอเรื่องราวอย่างไรก็ได้ รับคำแนะนำที่ให้ความสว่างเห็นทางออก จึงกำหนดสติ บอกได้ขึ้นมาว่า **โครงการฝึกอบรมพัฒนาจิต** ทำเรื่องขออนุมัติผู้บังคับบัญชา อ้างถึงเหตุผลเพื่อพัฒนาบุคลากร ให้มีสติ มีหลักธรรมของพระพุทธศาสนา เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเป็นหลักของชีวิต

ข้าพเจ้าอธิษฐานจิต ขอให้ผู้บังคับบัญชาเห็นชอบอนุมัติโครงการนี้ ให้ได้ไปวัดอัมพวันกันชุดใหญ่ด้วยเถิด ก็ ปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชาเกิดอนุโมทนาเห็นดีเห็นชอบด้วยอนุมัติให้ไปปฏิบัติกรรมฐานสติปัฏฐาน ๔ ได้นานถึง ๗ วัน ผลที่เกิดขึ้น กลับมาถึงขอนแก่น ผลดีไม่อาจจะตีค่าเป็นตัวเลขได้ มันเกินจะรำพันบรรยายได้ถ้วนถึง มีหลักฐานอ้างอิงได้ก็คือ ทุกชีวิตที่ผ่านการฝึกครั้งนี้มาแล้ว ต่างกล่าวเหมือนกันหมดว่า จะต้องกลับไปวัดอัมพวัน สิงห์บุรีอีก และในการไปปฏิบัติกรรมฐาน ในครั้งนี้อย่างถึงแล้วข้างต้น ก็ยังได้มีโอกาสนำนิสิตระดับปริญญาตรีอีกหลายท่านติดตามไปด้วย กลับกลายเป็นว่า เกิดอานิสงส์ ส่งผลดี ไปถึงนิสิตระดับปริญญาตรีให้รู้จักสติปัฏฐาน ๔ เอาไปใช้ในการดำเนินชีวิตท่ามกลางสังคมที่สับสนอลเวง ให้สามารถนำพาชีวิตฝ่ามรสุมไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างแจ่มแจ้งเช่น **อโมฆะบุคคล**

สติ ตัวเดียว ฝึกไว้ดีแล้ว ใช้ประโยชน์ได้เป็นกัณฑ์เอนกอนันต์ เกินจะเล่าบอกได้ถ้วนถึง สติตัวเดียว ฝึกได้ ทำได้ เอามาใช้กับหน้าที่การงาน เกิดประโยชน์ไพบูรณ์ เมื่อกลับจากวัดอัมพวัน สิงห์บุรีแล้ว เพื่อน ๆ ต่างก็มาไต่ถามว่า เมื่อไหร่จะจัดไปวัดอัมพวันอีก มีแต่ผู้คนอยากไปปฏิบัติกรรมฐานกันมากมาย **ผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ** นำชีวิตหลากหลายอาชีพไปฝึกสติปัฏฐาน ๔ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ได้สำเร็จนับพันนับหมื่นชีวิต และให้ความอุปถัมภ์มาโดยตลอด ก็คือ **อาจารย์บุญส่ง อินทวิรัตน์** นั่นเอง